

“Een plein vol bloemen”

Een interview met Werner & Denise

“Het moment tijdens de braderie waarop beenhouwer Moens z'n barbecue in 't midden van de straat zette en luidkeels riep: 'Varken aan 't spit voor iedereen!', weet je dat nog? Dát was fenomenaal!” Terugblikken op het verleden, dat is praten over kleine dingen. Details, die we om de een of andere reden nooit vergeten.

Werner en Denise wonen 38 jaar in de Bevrjdingslaan, sinds de jaren 80 ongeveer, en herinneren zich nog goed hoe het leven in de Brugse Poort toen was. Denise: “Na m'n werk in de stad haalde ik m'n dochter op bij m'n mama – die woonde aan de Poel – en samen liepen we te voet naar huis. Dat kon een eindje duren. Niet omdat we te voet waren, maar omdat hier zoveel mensen – vrouwen vooral – op straat een babbeltje sloegen. (lacht) “Dit was een volkse buurt waar iedereen elkaar kende”, knikt Werner.

Chalet du Sud

Werner: “Denise en ik waren pubers toen we elkaar voor de eerste keer zagen. We kruisten elkaar op straat, op weg naar school. Daarna hebben we elkaar een paar jaar niet gezien, tot deze jongedame toevallig binnenwandelde in mijn stamcafé Chalet du Sud – in de

toenmalige uitgaansbuurt aan het Zuid – en de vonk opnieuw oversloeg. Tweeëntwintig waren we toen. Twee jaar later zijn we getrouwd. Nog eens dertien jaar later zijn we hier komen wonen.” Denise: “We kenden de buurt. We gingen regelmatig op bezoek. Bij Paula en Roger die een prachtige bloemenwinkel uitbaatten in wat vroeger het politie-commissariaat was – dat kan je nog zien aan het wapenschild op de gevel met daarop een leeuw en de letters S.P.Q.G (Senatus Populique Gandavensis of 'het bestuur en het volk van Gent'; nvdr). En bij mijn zus, die een tijdje in de Kettingstraat – een zijstraat van de Phoenixstraat – heeft gewoond. Alle mooie winkels waren hier. Als je in de Bevrjdingslaan woonde, hoefde je voor niets nog naar de stad. In de Noordstraat had je Boucherie du Nord en Pâtisserie Merlijn, er was Milano: een kledingzaak voor heren, de interieurzaken Deba en Best, ... Allemaal winkels die tot ver buiten Gent gekend waren. Mensen kwamen van ver naar hier. Al die winkels zijn weg. Alleen 't Visboerke op het einde van de Bevrjdingslaan richting Mariakerke, net voor de rode lichten, en de elektrowinkel Feys en schoenmaker Steve en Roland in de Phoenixstraat dateren vanuit onze tijd.”

Weekend

“Zaterdag was kuisdag. Vrouwen stonden met kruispeelden in het haar en een netje erover hun ramen te lappen en de stoep te vegen.” Werner: “Vandaag komt Ivago twee keer per dag langs, vroeger hield iedereen z'n neigen plankerke (trattelt, nvdr) schoon. En als 't buurfteest was, dan deed iedereen extra z'n best: alles moest blinken. Het buurfteesten de braderie, dat waren hoogdagen. Er kwamen harmonieën optreden, gekende internationale gezelschappen, in prachtige klededracht. En ook de buurtbewoners kleedden zich daarvoor op.”

Denise: “We kwamen graag goed voor de dag. Zelfs na het kuisen op zaterdag kleedden we ons op. Gewoon om boodschappen te doen, naar de slager en de groentewinkel. En we liepen dan ook eens langs de etalages van de modewinkels. 's Zondags gingen we naar de kerk, de Sint-Jan-Baptistekerk hier wat verderop, die nu te koop staat. Niet zozeer voor de dienst, maar vooral om onder de mensen te zijn. (lacht) Onze dochter heeft daar haar eerste communie gedaan. En op het Emilius Seghersplein was er markt. Dat plein stond elke zondag vol met bloemen.”